

ÎNCHEIERE

05 iunie 2014

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președinte, judecătorul
Judecătorii

Nicolae Clima
Ion Druță
Tamara Chișca-Doneva

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de către Popovici Maria,

în pricina civilă la cererea de chemare în judecată a Societății pe Acțiuni „Termocom”, în procedura planului, împotriva Marinei Popovici cu privire la încasarea datoriei și la cererea reconvențională a Marinei Popovici împotriva Societății pe Acțiuni „Termocom” cu privire la contestarea actului administrativ,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 05 februarie 2014, prin care a fost respins apelul declarat de către Popovici Marina și menținută hotărârea Judecătoriei Rîșcani mun. Chișinău 15 octombrie 2013 prin care acțiunea inițială a fost admisă, iar acțiunea reconvențională a fost respinsă ca fiind neîntemeiată,

constată:

La 07 iulie 2012, SA „Termocom” a depus o cerere de chemare în judecată împotriva Marinei Popovici cu privire la încasarea datoriei.

În motivarea acțiunii a invocat că în temeiul contractului pentru folosirea energiei termice în apă fierbinte nr. 268 din 23 ianuarie 2009, încheiat cu Popovici Marina, aceasta și-a asumat obligația de a achita lunar plata pentru utilizarea energiei termice furnizate.

Menționează că în corespundere cu prevederile stipulate în contract, plata pentru energia termică se efectuează lunar, în lei, prin transfer bancar pe contul de decontare a furnizorului.

Susține că din cauza neonorării obligațiilor contractuale, prin neachitarea în termen a bonului de plată pentru consum de energie termică, la 18 aprilie 2012, s-a acumulat o datorie în mărime de 1976,50 lei pentru perioada octombrie 2011-martie 2012, fapt confirmat prin lisata facturărilor, bonurile de contor lunare și prin actul de verificare din 11 noiembrie 2011.

Afirmă că nerespectarea de către consumator a obligațiilor sale contractuale a generat calcularea pentru perioada 01 noiembrie 2011-18 aprilie 2012 a unei dobânzi în mărime de 42,01 lei.

Indică că întru soluționarea litigiului pe cale amiabilă a expediat pârâtei somația nr. 79/2343 din 09 aprilie 2012, prin care a solicitat achitarea datoriei și penalității formate, pretenția însă a fost rămasă fără răspuns și satisfacere.

Solicită încasarea din contul Marinei Popovici în beneficiul SA „Termocom” a datoriei în mărime de 1976,50 lei, a dobânzii de întârziere în mărime de 42,01 lei și compensarea cheltuielilor de judecată.

Pe parcursul dezbaterilor juridice, reclamantul a depus o cerere de concretizare a pretențiilor, prin care a solicitat suplimentar încasarea din contul din contul Marinei Popovici în beneficiul SA „Termocom” a datoriei în mărime de 3548,19 lei pentru perioada 01 octombrie 2011 - 31 martie 2013, și respectiv pentru perioada 01 noiembrie 2012 - 30 aprilie 2013 și dobânda de întârziere în mărime de 299,96 lei pentru perioada 01 noiembrie 2011 – 20 iunie 2013.

La 04 martie 2013, Popovici Marina a depus o cerere reconvențională împotriva SA „Termocom” cu privire la contestarea actului administrativ.

În motivarea acțiunii a indicat că SA „Termocom” s-a adresat cu acțiunea împotriva sa, cu privire la încasarea datoriei, iar în motivarea acțiunii a invocat că a încheiat cu dânsa la 23 ianuarie 2009, contractul nr.268 privind livrarea energiei termice în apă caldă, iar în temeiul acestui contract solicită încasarea din contul său în beneficiul SA „Termocom” suma de 2018,51 pentru serviciile prestate.

Consideră că SA „Termocom” neîntemeiat s-a adresat cu acțiunea împotriva sa, deoarece dânsa nu beneficiază de serviciile prestate de către SA „Termocom”, din motiv că dispune de încălzire autonomă, iar contractul nr.268 privind livrarea energiei termice în apă caldă nu a fost încheiat cu dânsa, ci cu SRL „Galatix Grup”, respectiv, eronat a fost indicată în calitate de director a întreprinderii menționate, cu atât mai mult că contractul menționat nu a fost semnat de dânsa.

Susține că de nenumărate ori s-a adresat către SA „Termocom”, solicitând anularea contractului menționat, însă i-a fost refuzată în satisfacerea cerințelor.

Solicită recunoașterea nulității a contractului de livrarea a energiei termice în apă caldă nr.268 din 23 ianuarie 2009.

Prin hotărârea Judecătoriei Rîșcani mun. Chișinău din 15 octombrie 2013, acțiunea inițială a fost admisă, fiind încasat din contul Marinei Popovici în beneficiul SA „Termocom” datoria în mărime de 3548,19 lei, dobânda de întârziere în mărime de 299,96 lei, iar în total suma de 3848,15 lei. Totodată s-a încasat din contul Marinei Popovici în beneficiul statului, taxa de stat în sumă de 270 lei, iar acțiunea reconvențională a fost respinsă ca fiind neîntemeiată.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 05 februarie 2014, a fost respins apelul declarat de către Marina Popovici și menținută hotărârea primei instanțe.

La 02 aprilie 2014, Marina Popovici a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea acesteia, casarea deciziei instanțe de apel și hotărârii primei instanțe cu emiterea unei noi hotărâri prin care acțiunea inițială să fie respinsă ca neîntemeiată, iar acțiunea reconvențională să fie admisă.

În motivarea recursului invocă dezacordul cu hotărârile judecătorești, considerându-le ilegale și emise cu aplicarea eronată a normelor de drept material și procedural.

Susține că nu beneficiază de serviciile prestate de către SA „Termocom”, din motiv că dispune de încălzire autonomă, iar contractul nr.268 privind livrarea energiei

termice în apă caldă nu a fost încheiat cu dânsa, ci cu SRL „Galatix Grup” respectiv, dânsa eronat a fost indicată în calitate de director a întreprinderii menționate, cu atât mai mult că contractul menționat nu a fost semnat de ea.

Consideră că calculul efectuat de către intimat este ilegal și contravine Hotărârii Guvernului nr.191 din 19 februarie 2002, deoarece 5% din suma totală care urma să fie achitată în caz dacă dispui de încălzire autonomă, pentru 7 zile din luna octombrie, intimatul a estimat-o la 468,95 lei.

Examinând temeiurile recursului, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de către Popovici Marina este inadmisibil din considerentele ce urmează.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) CPC, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin.(4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) CPC, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art.432 alin. (2), (3) și (4).

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul Marinei Popovici nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432, alin.(2), (3) și (4) CPC, or recurentul nu a invocat nici un temei care ar indica la ilegalitatea deciziei instanței de apel.

Mai mult, argumentele invocate în recurs se axează asupra fondului cauzei, constituind o reproducere a celor aduse în cererea de apel.

Prin urmare, argumentele recursului nu indică la încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural de către instanța de apel, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și faptul că procedura admisibilității constă în verificarea faptului, dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. art. 432, alin.(2), (3) și (4) CPC.

Aici, completul Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ține să menționeze că conform jurisprudenței CEDO, recursurile trebuie să fie efective, adică să fie capabile să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri (cauza Purcell contra Irlandei, 16 aprilie 1991), pe când în recursul Marinei Popovici asemenea aspecte nu se regăsesc.

Distinct de cele relatate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul Marinei Popovici ca inadmisibil.

În conformitate cu art. art. 270, 431 alin. (2), art. 433 lit. a), art. 440 CPC, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

dispune:

Recursul Marinei Popovici se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președinte, judecătorul

Nicolae Clima

Judecătorii

Ion Druță

Tamara Chișca-Doneva